

De Rode Ridder
De vloek van Malfrat

MARC LEGENDRE

DE RODE RIDDER

DE VLOEK VAN
MALFRAT

Manteau

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Marc Legendre

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Peer De Maeyer
Omslagillustratie: Randy Gallegos
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2864 4
D/2013/0034/275
NUR 283

Allis voelt het hoefgetrappel voor ze het hoort.
De grond onder haar blote voeten trilt zacht, alsof
kabouters in de buik van de aarde op trommels
roffelen.

Ze kijkt naar de kleine valk die vlakbij op een
boomstronk zit te dutten.

‘Wakker worden, Vliegvlug, ik denk dat er paarden
aankomen.’

De vogel houdt de ogen toe, maar het meisje veert op.

Het gebeurt niet vaak dat ruiters de hoeve aandoen.

Soms komt lord Landwin langs om de belastingen op te
halen, maar de leenman voert altijd enkele karren mee
die nijdig knarsen en kraken. En zijn gevolg vloekt tegen
de lastdieren en schreeuwt naar elkaar.

Vandaag hoort Allis geen knarsen of vloeken.

Ze luistert aandachtig, maar het blijft stil. Alsof het bos
de adem inhoudt.

Tot een merel ratelend alarm slaat. Enkele schelle tonen
die de stilte verstoren.

Vliegvlug schrikt ervan, schiet weg.

Dan pas, heel ver, klinkt het dreunen van de hoeven in
het zand.

De paarden gaan niet snel, hun berijders lijken geen
haast te hebben.

Maar ze naderen wel.
Zoals onweer op een mooie zomeravond.

2

Vlo staat op wacht.
Vanop de uitkijktoren speurt hij de omgeving af naar iets ongewoons, maar hij ziet enkel alledaagse dingen. Eksters die een nest leegroven, vlinders die boven de brandnetels dansen, kraaien die kibbelen, wolken die voorbij schuiven.
Niets verontrustends.
Een dag als een andere.
Een saaie boel.
De hoeve stelt weinig voor: een handvol hutten, een bouwvallige stal, een oude watermolen. Maar de mensen die er wonen, hebben niets te klagen.
Het leven op het land is hard, maar in ruil voor een deel van hun oogst en af en toe een koe of een varken, genieten ze bescherming. Lord Landwin waakt over de rust in het gebied en daar slaagt hij aardig in. Er heerst al geruime tijd vrede in de streek.
En plundersaars wacht een warm onthaal.
Daar zorgen de boeren met hun rieden en zeisen voor.
Vlo is de geknipte uitkijk.
Hij is geduldig als een kater en ziet scherper dan Vliegvlug, de boomvalk.

Beter dan een arend, zegt hij zelf.

Wanneer er iets niet pluis is, moet hij keihard op z'n vingers fluiten.

Dan wapenen de mannen zich en blokkeren ze de toegangsweg naar de kleine vestiging.

Gelukkig hoefde dat nog nooit.

Beter ook.

Al maakt dat het wachtlopen tot een saaie bezigheid.

Zeker op broeierige dagen.

Vlo gaapt herhaaldelijk.

De zon staat hoog en er is nauwelijks schaduw op het platform.

Hij dommelt in, zakt onderuit.

Maar na enkele minuten al wordt hij gewekt door

Vliegvlug die op de reling landt.

De jongen is meteen klaarwakker.

De komst van de kleine roofvogel kan maar één ding betekenen: Allis is in de buurt!

En Allis, tja...

Een ding is zeker: z'n moeder wil niet dat Vlo met het meisje optrekt.

‘Een hatelijke nietdeug’, zegt ze. ‘En een heks.’

Maar als Allis een heks is, dan toch een alleraardigst exemplaar, vindt de jongen.

Wanneer hij aan haar denkt, wordt z'n hoofd rood, breekt het klamme zweet door al z'n poriën en gaat ie op z'n kneukels knagen.

Hij betrapt het meisje een keer bij de stroom, ze wist

niet dat hij daar ook was, ze deed haar kleren uit en...
Wel, sinds die dag is Vlo dus smoorverliefd op haar.

3

‘Wat zie je?’ Allis staat onderaan de uitkijktoren, is
buiten adem van het rennen.

‘Wat moet ik zien?’ roept Vlo.

‘Paardrijders’, antwoordt Allis. ‘Wat anders?’

‘Waarom zou ik paardrijders zien?’

Allis zucht.

‘Ergens een stofwolk of zo?’

Vlo tuurt in de verte, speurt de horizon af omdat Allis
het vraagt en omdat hij haar nooit iets weigert.

‘Geen stofwolk.’

‘Je kijkt vast niet goed’, zegt Allis.

De jongen haalt z’n schouders op.

‘Kom hier en kijk zelf.’

Dat is maar een woord.

Gezwind klimt het meisje langs de ladder naar boven.

Vlo raakt opgewonden.

‘Ze komt naar me toe! Ze komt naar me toe!’

Hij bijt op z’n vuist.

Maar dan voelt hij de grond trillen.

De houten toren schudt op z’n grondvesten.

Op hetzelfde ogenblik krijgt hij de ruiters in de gaten.

Verdraaid, Allis had gelijk, daar is iets te zien!
Een glimp, een schittering wanneer een zonnestraal hun
wapenrusting raakt.
Ze zijn dichterbij dan hij dacht, galopperen door het
woud, daardoor bleven ze lange tijd aan het zicht
onttrokken.
Vogels vliegen op, konijntjes verstoppen zich, dorre
takken breken, bladeren schudden fors op en neer.
Allis trekt de wenkbrauwen op.
‘Komen ze door het bos?’
Geen zinnig mens die zoiets doet. Te veel wortels die
uit de grond steken, stronken, laaghangende takken en
losliggende keien. Het moeten vreemdelingen zijn, niet
vertrouwd met de streek, anders waren ze over de weg
gegaan. Daar loop je niet het risico dat je valt en je nek
breekt.
Vlo wijst.
Allis knikt.
Zeven kerels op razende paarden breken door de
rododendronstruiken, draven een eind over de open
vlakte, het grasland waar het vee graast.
Ongure wildemannen, dat zie je zo.
Hun uitrusting en wapens zijn allesbehalve alledaags.
Een heeft een imposante hellebaard, een ander een lang
slagzwaard.
Een draagt een zware mantel van ponyhuiden en een
kruisboog over de schouders.
Een ander, een kolos met een zwarte baard en zoveel

haar dat hij op een beer lijkt, houdt een enorme morgenster in de hand. De indrukwekkende strijdknoks met metalen punten moet niet te tillen zijn, maar de reus hanteert het ding als was het een bezem.

De vijfde heeft een wapenkleed van honderden wolvenstaarten. Aan de zadelknop van nummer zes, een man met rode leeuwenmanen, bungelt een forse strijdvllegel.

Maar de zevende ruiter ziet er pas echt angstaanjagend uit.

Hij is groot en struis, draagt een glimmend zwart pak met gouden knopen en zilveren kettingen en z'n helm is getooid met de schedel van een ram. Het neusbeen bedekt een deel van zijn gezicht, de hoorns krullen langs z'n gespierde nek. Hij heeft lange witte haren en over z'n brede schouders draagt hij de huid van een reusachtig everzwijn.

Wanneer hij z'n hand opsteekt, houden de ruiters terstond hun paarden in.

Allis en Vlo bukken zich, als was het zo afgesproken.

Ze verroeren geen vin, houden zich gedeisd tot de man met de ramschedel 'JAAAH!' roept en de vreemdelingen hun tocht verder zetten.

Behoedzaam richt Allis zich dan op, gluurt omzichtig over de balustrade.

'Ze gaan in de richting van de hutten.'

'Wat doen we?' vraagt Vlo.

'Als ik jou was, zou ik op m'n vingers fluiten', zegt

Allis beslist. ‘Als je het nu niet doet, hoeft het nooit meer.’

4

Op het middaguur lijkt het plaatsje uitgestorven. Niet dat er op andere momenten van de dag zo’n drukte heerst, maar rond die tijd komt de soep op tafel en haasten de mannen zich naar huis. Na een halve dag zwoegen en zweten op de akker, knaagt de honger. Maar Torn heeft andere dingen aan z’n hoofd dan het vullen van z’n lege maag.

Vanmorgen is een stierkalf dood geboren na een zware bevalling die de hele nacht duurde. En nu zakt de afgematte koe door haar poten telkens ze overeind probeert te komen.

Torn zit met de handen in het haar.

Wat moet hij Oonagh zeggen?

Ze staan op het punt om te trouwen en z’n geliefde maakt zich sowieso grote zorgen. Het koebeest heeft veel gekost en met de verkoop van de melk hoopte hij z’n schulden af te lossen. Als het dier sterft, ziet de toekomst er niet rooskleurig uit.

Zal hij straks Allis een bezoekje brengen?

De kleine heks heeft vast een zalfje, een kruidendrankje of een ander wondermiddel waar het zieke beest van

opknaapt. Heeft ze laatst het paard van de molenaar niet van kolieken genezen?

Hij aait de trieste kop van het uitgeputte dier, ziet een siddering langs haar flanken lopen.

‘Je bent er erg aan toe, maar je moet genezen’, zegt hij liefdevol. ‘We hebben je melk en je kalfjes nodig.’

De koe loeit klagelijk, als wil ze zeggen: ‘Ik kan het ook niet helpen.’

Daarop opent Torn de deur van de stal, zodat het zonlicht naar binnen valt en droeve duisternis hopelijk plaats ruimt voor zonnige vrolijkheid.

Hij pakt een touw van een van de balken, bindt het rond de nek van het dode kalf om het karkas te verslepen.

Terwijl dringt er langzaam een geluid tot hem door, als regenwater dat een weg naar binnen zoekt langs het stro op het dak.

‘Wat hoor ik toch?’

Torn tracht zich te concentreren, mag even niet bezig zijn met alle zwarte gedachten die z’n hoofd vullen.

Hij moet helder denken en het geluid thuisbrengen.

Het is pijnlijk scherp, gaat door merg en been...

Plotseling beseft hij wat het is.

Het is het signaal, verdorie!

Vlo, de uitkijk, die als gek op z’n vingers fluit!

‘TE WAPEN!’

Razendsnel grijpt Torn de riek die in de hoek naast de deur staat, maar het is te laat.

De grond davert, de houten planken van de stalling trillen heftig.
De drieste ruiters stormen al voorbij wanneer hij naar buiten stapt.
Net op tijd kan hij opzij springen.
‘Verdomme, kijk toch uit!’ roept hij vloekend.
Dát heeft een van de mannen gehoord, de reus met de morgenster.
Hij rukt aan de teugels.
‘Wat zei je daar?’
‘Dat jullie moeten oppassen’, snauwt Torn.
De kolos proest het uit.
‘Hier hebben we een opvliegend karaktertje.’
De rest van de bende heeft een eindje verder halt gehouden.
Ze kijken geamuseerd naar Torn en naar het groepje dat met stokken en mestvorken op hen afkomt.
‘Zo te zien, krijgen we een feestelijk welkom.’
Voorop loopt Oonagh op haar poot te spelen.
‘Torn, gedraag je!’
Ze schaart zich aan de zijde van haar lief, haakt haar arm onder zijn arm, zoals ze doet als ze op een feestdag naar de kermis gaan.
Ze knipoogt.
Alsof ze meent dat het groepje de weg komt vragen en daarna door zal rijden.
Alsof alles doodgewoon is.

Weifelend hebben de bewoners van de vestiging zich bij Torn en Oonagh gevoegd. Ze hadden zich in het verleden voorgenomen om schorem mores te leren, maar nu het zover is, staan ze met knikkende knieën tegenover hun belagers.

Die zijn niet erg onder de indruk en maken flauwe grappen.

‘Moet je de dikke kont van dat vrouwmens zien.’

‘Hier wordt zeker goed gegeten.’

‘We zijn met ons gat in de boter gevallen.’

De man met de ramschedel op z’n helm stijgt af z’n paard en stapt op Oonagh toe.

Likkebaardend haakt hij een vinger onder de zilveren ketting die ze van Torn kreeg toen die haar ten huwelijk vroeg.

‘Dit ziet er lekker uit.’ Met een kort rukje trekt hij het meisje naar zich toe, snuift. ‘Een brave maagd, dat kun je ruiken.’

Zoiets laat Torn niet gebeuren.

‘Blijf van haar af!’

De man geeft hem een kaakslag.

‘Jou heb ik niets gevraagd, bemoei je met je eigen zaken!’

De jongen tuimelt achterover, knalt tegen de stalling.

Rustig, blijf bij me, maak het niet erger, zegt Oonagh met haar ogen.

Maar Torn heeft geen zin om zich door de bruant te laten doen.

Hij veegt het straaltje bloed van z'n lippen.

‘Wat is het dat je wil vreemdeling? Water voor jullie paarden, proviand voor onderweg? We zullen het met plezier afstaan en daarna mogen jullie snel oprassen.’

‘Een beetje respect’, gromt de reus. ‘Diegene die je vreemdeling noemt, is niemand minder dan Malfrat de Wrange, de leenman.’

‘Landwin bestuurt dit gebied’, zegt een van de boeren.

‘Niet dat heerschap!’

‘Landwin is verleden tijd’, lacht de reus spottend.

‘De sukkel had te veel aan z'n hoofd’, roept de man met het wapenkleed van wolvenstaarten. ‘Dat is hem fataal geworden.’

De vreemdelingen schateren het uit, maar de boeren weten niet wat ze horen.

Wat beweren deze woestaards?

Waar hebben ze het over?

De molenaar heeft vorige week nog twee zakken meel op het kasteel geleverd en toen was Landwin gezond en wel.

Torn klopt het stof van z'n kleren. Het verdriet dat hij de ganse ochtend heeft opgekropt, is gekeerd zoals melk die zuur wordt.

De zielenpijn is in woede veranderd.

Hij omklemt de riek, als het moet zal hij hem gebruiken.

‘Waarom zouden wij jullie geloven?’ snauwt hij. ‘Volgens mij zijn jullie een stelletje bedriegers.’

Oonagh knijpt keihard in z'n arm, maar weet, er is geen weg terug.

‘Je wilt bewijzen?’ Malfrats toontje heeft iets onheilspellends. ‘Daar had ik rekening mee gehouden. Maar geloof me, de waarheid kan soms onverteerbaar zijn.’

Hij doet teken naar de reus.

Het is met me gebeurd, denkt Torn.

Maar de kolos raakt hem niet aan.

Vanonder z’n wijde mantel haalt die een dichtgebonden buidel tevoorschijn, houdt ’m met gestrekte arm voor de verbaasde jongeman.

Het ding is gemaakt van beverhuid, stinkt en er lekt een drabachtige substantie door de naden.

‘Maak open!’ beveelt Malfrat.

Het kost Torn enige moeite, maar na wat priegelen krijgt hij het touw eindelijk los. Behoedzaam maakt hij de opening groter, probeert binnenin iets te zien.

Plots verstijft hij.

‘Goeie God!’ Met een kreet van afschuw smijt hij de zak, als is die met addergebroed gevuld, van zich af. Struikelend zet hij enkele stappen achteruit.

‘Wat?’ vraagt Oonagh.

‘Monsters’, prevelt Torn.

Op het moment dat de reus het afgehakte hoofd van lord Landwin uit de buidel haalt en vervolgens als een trofee in de lucht steekt, komt Allis het pad naar de nederzetting opgelopen.

De kolos heeft het hoofd bij de haren vast, schudt ermee. Een bloederige kluwen van aders, pezen, spieren en lappen huid zwiept over en weer.

Allis kan haar ogen niet geloven, de afstand is nog groot, te groot om zeker te zijn.

Maar dan ziet ze de beroering die ontstaat en weet ze dat ze zich niet vergist heeft.

Verbijsterd blijft ze staan.

Vlo, die veel trager is omdat hij mank loopt, is blij dat ze op hem lijkt te wachten.

‘Hèhè, wat ga jij snel’, puft hij als hij bij haar komt.

Wanneer hij de blik in haar ogen ziet, beseft hij dat er iets niet in de haak is.

‘Scheelt er iets?’

‘Die mannen hebben... ze hebben...’

Vlo kijkt naar het groepje bij de hutjes, weet niet wat er speelt. De reus heeft het hoofd al voor de voeten van de boeren gesmeten. De jongen ziet de mensen staren en hoort de kreten van afgrijzen, maar weet niet waarom.

‘Wat is er, Allis?’

Het meisje grijpt Vlo bij de hand, trekt hem mee achter de haagbeuk.

‘Hola, wat heb jij?’

Maar ze vindt geen woorden om de gruwel te beschrijven.

‘Ik...’

‘Ja?’

‘Die mannen hebben...’

‘Hebben wat...?’

‘Oké... luister...’ Ze haalt enkele keren diep adem, maar net als ze wil verdergaan, is Vliegvlug daar.

De valk maakt eerst nog een toertje als verkent hij de omgeving, duikt dan naar beneden, landt op Allis schouder.

‘Heb je dat ook gezien?’ vraagt ze aan de vogel.

Vliegvlug krijst luid.

‘En wat nu?’ zegt Allis. ‘Heb jij enig idee?’

CRIIIIII-IIIHHHH! roept Vliegvlug.

7

Het is alsof de mensen bijgedreven werden als schapen voor de kraal.

De woeste ruiters staan er in een kring omheen.

Zwijgend.

Dreigend.

Het briesen en snuiven van de paarden overstemt het geweeeklaag van de vrouwen en het morren van de mannen.

In het gras ligt het afgehakte hoofd van lord Landwin, omgeven door honderden vliegen en wespen. Een vette kraai komt een kijkje nemen. En een tweede. Een derde. Ze pikken naar de plek waar de ogen zitten, dompelen hun snavel in het bloed onder aan de hals.

De mensen willen niet kijken maar kijken toch.

Het is een ziekmakende schouwspel waarvan Malfrat zichtbaar geniet.

Hij aanschouwt de bange gezichten, de angstige blikken en de tranen.

Mompelt: ‘Schijtuizen.’

Niet geheel voldaan stapt hij, de handen op de rug gevouwen, langs z’n gevangenen. Hij staart hen een voor een doordringend aan, houdt soms even halt als iets z’n aandacht trekt, gaat verder, maakt nog een rondje.

Het zoveelste.

Ten slotte blijft hij opnieuw voor Torn en Oonagh staan.

Hij wil de jongen uitdagen, hoopt dat die hem, het jennen beu, te lijf zal gaan.

Dan kan hij de omstanders tonen wat er gebeurt als ze zich niet koest houden.

Mocht de knaap hem aanvliegen, dan splijt hij diens schedel met één slag van z’n handbijl. Of hij laat de reus het opvliegende haantje tot moes meppen met de morgenster.

Maar de knul weet zich te beheersen.

Of is het zijn lief die hem in de hand houdt?

‘Een bazig wijf en een hete furie, vast’, mompelt Malfrat in zichzelf.

Hij knarsetandt zoals hij altijd doet als iets hem niet zint.

Hij wil voortmaken, ze hebben nog een lange rit voor de boeg en hij heeft een boodschap te verkondigen.

‘Ik vergeet nooit een gezicht’, begint hij. ‘Vanaf dit moment staan jullie lelijke snuiten in mijn geheugen gegrift.’

‘En die van jou in dat van mij’, mompelt Torn, maar dat heeft de roverhoofdman gelukkig niet gehoord.

‘Het voordeel is...’ De schurk verheft z’n stem. ‘Dat mocht iemand eraan denken om te vluchten, ik ’m altijd en overal zal weten te vinden.’

Hij mag z’n ogen dan wel strak op Torn gericht houden, wat hij zegt is voor iedereen bestemd.

‘Want onthoud dit goed, jullie gaan nergens heen! Jullie plek is hier, begrepen?’

‘Waarom?’ vraagt iemand.

‘Ja, wij zijn halfvrij en gaan en staan waar we willen’, roept de vrouw van de molenaar.

‘Dat is een misverstand!’ snauwt Malfrat. ‘Ik heb namelijk nieuws voor jullie.’

Hij begint aan een opsomming en telkens als hij iets opnoemt, tikt hij met z’n wijsvinger hard op het voorhoofd van Torn die voor hem staat.

‘Niet enkel is alles wat jullie oogsten van mij..., niet enkel is elk varken van mij..., niet enkel is elke koe van mij..., niet enkel is alle meel van mij..., niet enkel is alle brandhout van mij..., niet enkel is het wild in de bos-